

מסורת הש"ס

(א) [נ"ל דתניא], (ב) מ"ק
 יט:, (ג) [דף יג:], (ד) [דף
 ו:], (ה) [ע"י רש"י ותוס'
 שם].

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו
בִּפְתָּע פְּתָאם וְטָמֵא רֹאשׁ
נִזְרָו וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם
טָהַרְתּוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יִגְלַחְנָה: כַּמְדָּר ו ט

נוסחת הריב"ז

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה איתגוררי
וכו' שאינו צריך להשלים
למאה אלא כ"ט בלבד
ועוד:

גליון הש"ס

גמ' מאי אחר. כזה נדה
דף י"ד ע"ג:

הגהות מהר"ב

רשבורג
א רש"י ד"ה וכן ממתינן
 לרב. ז"ל צ"ע א"מ:
ב תוס' ד"ה אמר רב יוס
 שעשים ורבי שיוכל לנלל
 שנים מהם כיון לנתיבות
 קומא כ"ל: **ג** ד"ה לא
 הפסד ורבי ורבי לא
 נתנתי ממתינן הריזת
 בריות. מלת בריות ממח
 ור"ה גלרית כ"ל: **ד** ד"ה
 אלא ברין דין אור ורבי
 שעשים ללא הפסד ורבי
 כמו ורבי. מצינו ורבי ורבי
 נמחק: **ה** ד"ה
 אילימא ברין כנלה הימנ
 נמחק שבעה חוק. מלת חוק
 נמחק וצ"ע חורב **ו** כ"ל:

הגהות התוספות

1. צ"ל עוד. 2. צ"ל שלמו
3. חיצות למיר נמחק
4. צ"ל ולא מזכיר ולא
5. חיצות והשתא כי מולד
6. צ"ל ק"א, הכל נמחק.

שמיני הכא. גבי טומאה טעמא מאי הוא דלוקה דכתיב וטמא ראש
 ונזכור מי שנזר תלוי לו בראשו דמשמע שפלה הכבוד את הטומאה
 בזמני שעדיין לא נתגלה ואפי' לאחר שכלו לו ימיו ^א כל זמן שלא גילה
 שערור שזרע על ראשו מי שצבר כלי ימי מזירותו ואין נזר תלוי אלא
 בראשו: ^א אלא גילה וטמא ^ב ונזמא

אלמלא דגמרי ימי ימי לרבות ימים שלאחר מלכות ותיבתא לר' יוסי בר' חנינא: ונעזיר בבתנא^א הרינו נוזר כשייה לי בן ונעזיר מאה יום. והתחיל למנות את שגלו אם נולד לו בן עד ע' יום וצריך להניח את שגלו ולמנות את שגלו של בנו: לא הפסיד כלום. דשלשים יום הוא דמייתרי ליה ממאה אלא ומונה מניח את שגלו ומונה את של בנו ומגלה ומונה שלשים כדי להשלים מאה שלו ומגלה דבשלשים איח צהו כדי גידול כשער: אבל אם נולד לו לאחר ע'. גדל מייתר^ב להו שלשים אדלית צהו גידול שער שאין תגלחת פחות מל' יום הלכך קוטר את הכל ומתחיל למנות את של בנו ומגלה ואחר כך מונה מאה שלו. והי"מ בזמירות מרובה אבל בזמירות מועטת אינו קוטר כלל כדכדתנן לעיל^ג מניח את שגלו ומונה את שגלו בנו ואחר כך משלים את שגלו וצריך קוטר וטעמא מאי כדארמין^ד (לשל שאין תגלחת גנבים וכדאמ' מירות^ה לו בן בזים ע' עולה לו לכאן ולכאן ואחרות יום עולה לו למנין ע' ולמנין של בנו דשלשים דלכא נמי מתחיל למנות בן בזים וכן כצא להשלם מאה שלו שלאחר מירות של בנו אין צריך למנות אלא כ"ע: ^והאימאגור מסיגר. עולה לו לכאן ולכאן שאינו

צריך להשלים (א) אלא למאה בלבד ועוד ושמירות של בנו מתחיל
מבנו ביום זריכה למימר דלא הפסיד כלום: אלא בדין הוא דלא
ליהיני עד שבעים ומשום דקמי סיפא כו'. הך אלא נשתהי מכל
אלא שבע"ס והכי משמע אלא משום דקמי סיפא אחר ע' חנא ליה
ע' וצדין הוא דלא לימנייה כלל דהא אמרינן דאפילו
איתגורי מיתגר. ואיך ספרים דכתיב צהו וצדין לימני עד ע'
כו' אלא משום דקמי סיפא לישנא דהפסיד דקמי אחר ע' קומר
מתנא נמי רישא [עד ע'] דלינו קומר [ע' ס"ג נולד אחר שבעים
קומר ע']. ואי איתא כדקאמרת [ע] אמאי קומר כיון דמתחיל למנות
מבנו ביום לבנו ויום שלשים דבנו עולה לו לכאן ולכאן אכתי פשו
להו שלשים יום כדי גידול שיער: מאי אחר. דקמי אחר אחר
הדיינו ע"צ דאפילו [אי] אמרת דעולה לכאן ולכאן אכתי לא פשו להו
אלא אלא כ"ט יום ואין תגלחת פחות משלשים יום: מאי איריא דקמי.
ירישא עד ע' לא הפסיד כלום אפילו לאחר ע' ביום ע"א נמי לא
הפסיד דהא אמרת דלא קטר אלא ש"מ אחר ממש ביום ע"א
דקמי קומר משום דלא אמרינן שהוא עולה לו לכאן ולכאן [א וכן
ממתנא קומר לרב. וסוף לענין זה קשיא מתניתין לרב ש"מ: ורב דאן
לא אמרה לשמעיה. ואי קשיא למה לי לומיבעיא הכי הא אשכחן צפ"ק]
דמי יום שלשים עולה לכאן ולכאן דילמא מתני' דהתם לא מתרשא כרב
מתנא אלא כבר פירא דלמר אין סתם נזירות אלא כ"ט [ע' ג' ימים
קודם לרגל בטלו ממנו גזירה שבעה. שאין צריך להשלים אחר
ההרג ו' ימי אצילות דכיון דעיקר האצילות הדינו ג' ימים ראשונים
כדאמרינן במועד קטן [ע"א] הוי קודם לרגל ביטל הרגל את האחרונים:
ואם קצרו ח' ימים [לפני הרגל. כיון דיום אחד של שלשים היה
קודם הרגל ביטל הרגל ממנו גזירה שלשים: ומותר לספר ערב
ההרג. משום כבוד הרגל: אסור לספר אחר הרגל. עד שלשים:
אבל

שני אלמא דיוס ל' עולה לכאן ולכאן וי"ל דשאני התם דאדמו יוס
שני משום דכיון דהציא קרצנותיו א"כ נגמר נזירתו דין הוא שית

למנוח מירור אזל הכא דיוס לידה דהיינו ע"א עומד באתמ
 לדדיה אחר ימים שעברו משום דגם הוא מחשבון ק' יוס וינין שאתות
 נחשב מירור אחד* לכך אינו עולה לבנו למנא דמתני': ור' **אֵילִימָא**
בְּשֵׁם שְׂמוֹר ב'ו' בַּמִּצְוָה הַיְּמִינוּ שְׂבָעָה. [ח מו' ז']
 (דף כ.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל צללה
 לענין תפילות הוואל ומתחיל יוס אחד מדין שלשים קודם לרגל
 לספור אחר הרגל דלא ניתו לדחות אלא מפני כבוד הרגל והוא

הריני נזיר פרק שני נזיר

אָסור לָגַחַ, פֿי קודם זריקת דמים שהרי מוצאו לגלח על הדמים ואם גילה על אחד משלשתן אמרינן לקמן דינא:

אמר רב יום שבעים עולה לו לבאן ולבאן, פֿי נולד לו בן ביום ע' מקצת היום שקודם הלידה עולה למנוי המאה והרי עשה

שאני הכא דאמר רחמנא יוטמא ראש נזיר
מי שנזרו תלוי לו בראשו מיתיבי *נזיר
שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין
ולטמא למתים ואם גילח ושתה יין ונטמא
למתים ה"ז סופג את הארבעים תיובתא:
מתני' הריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר
מאה יום נולד לו בן עד שבעים לא הפסיד
כלום לאחר שבעים סותר שבעים שאין
תגלחת פחות משלשים יום: **גמ'** אמר רב
יום שבעים עולה לכאן ולכאן תנן נולד לו עד
שבעים לא הפסיד כלום ואי סלקא דעתך
עולה לכאן ולכאן איתגורי מיתגר אלא בדין
הוא דלא ליתני עד שבעים ומשום דקתני
סיפא אחר שבעים סותר שבעים קתני רישא
שבעים ת"ש מסיפא נולד אחר שבעים סותר
שבעים *מאי אחר אחר אכל אחר ממש
מאי הכי נמי דלא סתר אי הכי מאי איריא
דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום אפי'
אחר שבעים נמי הא אמרת לא סתר אלא
ש"מ אחר ממש וכן מתני' לרב שמע מינה
ורב כמאן אמרה לשמעתיה אילימא כאבא
שאול ⁽⁶⁾ דתנן ⁽⁷⁾ הקובר את מתו שלשה ימים
קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבעה
ישמנה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת
שלשים ומותר לספר ערב הרגל ואם לא
סיפר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל

[illegible]

היה אסור צנעילת סנדל ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק
 נמו [וגזירת] שבעה: [שמונה] ימים קודם לרגל צטה הימנו גזרת
 ומותר לספר ערב הרגל. משום כבוד הרגל ואי לא סיפר ערב הרגל
 ולא חילק כבוד לרגל לא יעיל לו הרגל להפסיק וישלים אחר הרגל:
 אלא

פז.

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי פֿד מהל' מירות
הל יב:
לה ב מיי' שם ה"ד:
לו ג (מיי' פֿי' מהל' אכל
הל' ג סמג עשין דרבנן
ג טו"ש' יוד' ס' שטנ' סעי'
א וטו"ש' אר"ח ס' תקמח
סעי' ז):
לז ד (מיי' שם ה"ה סמג
שם טו"ש' יוד' שם
סעי' ג וטו"ש' אר"ח שם
סעי' ח):

פי' הרא"ש

[illegible]

(א) נראה דל"ל הא דאמר רב דעולה לשנים דוקא דיהיו מובדלים בין כך וכך אבל אם יהיה עולה לשנים אז לא יהי'.